

Sygn. akt IX W 2272/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Ostromecka

w obecności oskarżyciela publ. D. K.

po rozpoznaniu w dniu 19 sierpnia i 18 września 2015 r. sprawy

D. J.

syna W. i B. z domu G.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

w dniu 20 kwietnia 2015 r. około godz. 08:20 w O. na ul. (...) kierował pojazdem marki P. o nr rej. (...), korzystając podczas jazdy z telefonu wymagającego trzymania słuchawki lub mikrofonu w ręku

- tj. o czyn z art. 97 kw w zw. z art. 45 ust. 2 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym

ORZEKA

I. obwinionego **D. J.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 97 kw w zw. z art. 45 ust. 2 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie **art. 97 kw** skazuje go na **karę grzywny w wymiarze 100,- (sto) złotych**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 30,- (trzydzieści) złotych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Obwiniony **D. J.** mieszka w O.. Jest (...). Nie posiada nikogo na utrzymaniu. Odmówił wskazania wysokości osiągniętych dochodów. W przeszłości karany był za wykroczenie w ruchu drogowym (k. 6)

W dniu 20 kwietnia 2015 r. funkcjonariusze (...)w O. J. B. oraz J. Ł. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym na terenie O.. Około godz. 08:20 poruszali się ul. (...) w kierunku ul. (...). Przed skrzyżowaniem ul. (...) z ul. (...) ujawnili kierującego pojazdem marki P. o nr rej. (...), który podczas jazdy korzystał z telefonu wymagającego trzymania słuchawki lub mikrofonu w ręku. Zatrzymania pojazdu dokonali na ul. (...). Kierującym pojazdem P. okazał się obwiniony D. J.. Obwiniony skorzystał z prawa odmowy przyjęcia mandatu karnego kredytowanego w wysokości 200,- złotych.

(dowód: notatka urzędowa k. 4, k. 5, kopia faktury (...)k. 20-25, kopia umowy (...) k. 26-32, informacja z (...) k. 36, informacja od operatora monitoringu (...) k. 40, kopia notatników służbowych J. B. i J. Ł. k. 55, zeznania J. Ł. k. 50, zeznania J. B. k. 59)

Wobec powyższego D. J. został obwiniony o popełnienie wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 45 ust. 2 pkt. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W toku przeprowadzonego postępowania obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Wyjaśnił, że w dniu kontroli od godz. 08:00 do 16:00 świadczył (...)wykonując obowiązki (...)w ramach umowy z (...) i z tego względu nie powinien być pociągany do odpowiedzialności za wykroczenie. Odnośnie telefonu wyjaśnił, że aparat leżał obok niego na siedzeniu pasażera. Obwiniony kategorycznie zaprzeczył aby podczas jazdy rozmawiał przez telefon komórkowy. Wyjaśnił, że podczas zatrzymania się na światłach i oczekiwania a ich zmianę wziął telefon na chwilę do ręki aby zobaczyć tylko która jest godzina, bowiem nie miał ustawionej godziny w samochodzie z uwagi na awarię. Obwiniony potwierdził, że stojąc na światłach jego pojazd uczestniczył w ruchu drogowym, jednak w jego ocenie w tym czasie mógł wziąć telefon do ręki. Podkreślił, że obowiązywanie w takiej sytuacji zakazu korzystania z telefonu byłoby zbyt rygorystyczne.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego i przedstawiona przez niego interpretacja zasad ruchu drogowego nie zasługują na wiarę, ponieważ pozostają one w oczywistej sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w niniejszej sprawie i zasadami logiki, doświadczenia życiowego i obowiązującymi przepisami. Wyjaśnienia te, w ocenie Sądu, w sposób oczywisty zmierzają do uniknięcia odpowiedzialności karnej i są wewnętrznie sprzeczne. Obwiniony bowiem sam przyznaje, że korzystał z telefonu komórkowego podczas jazdy sprawdzając w nim godzinę.

Z zeznań J. Ł. (2), który przeprowadzał interwencję jednoznacznie wynika, iż obwiniony korzystał z telefonu podczas jazdy i trzymał go w dłoni. Okoliczność tą ujawnił gdy zatrzymał się obok pojazdu obwinionego i obaj oczekiwali na zmianę świateł. Wskazał, że sam przeprowadzał interwencję i rozmawiał z obwinionym, a kolega z patrolu J. B. nie uczestniczył w niej aktywnie.

Drugi z funkcjonariuszy J. B. (2) z uwagi na upływ czasu nie kojarzył już szczegółów zdarzenia, jednak potwierdził, iż przyczyną zatrzymania obwinionego do kontroli było korzystanie przez niego z telefonu komórkowego.

Sąd w pełni podzielił powyższe zeznawania ponieważ są one spójne i logiczne ora korespondują ze sobą a także z notatką urzędową sporządzoną przez J. Ł. bezpośrednio po przeprowadzonej interwencji a także z zapisami w ich notatnikach służbowych. Ponadto zeznania świadków znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach obwinionego który potwierdził, że trzymał telefon w dłoni podczas oczekiwania na zmianę sygnalizacji świetlnej.

Mając zatem na uwadze całokształt podniesionych wyżej okoliczności Sąd uznał, że wina D. J. i fakt popełnienia przez niego zarzucanego mu wykroczenia nie budzą żadnych wątpliwości. Materiał dowodowy zgromadzony w toku prowadzonego postępowania, analizowany w powiązaniu ze sobą i z uwzględnieniem wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego daje wystarczające podstawy do przyjęcia, iż obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu.

D. J. kierując samochodem marki P. korzystał podczas jazdy z telefonu komórkowego i nie sposób uznać, wbrew jego twierdzeniom, że zatrzymanie samochodu w oczekiwaniu na zmianę świateł uprawnia do korzystania z telefonu komórkowego, gdyż pojazd jest wtedy również ruchu w rozumieniu ustawy Prawo o ruchu drogowym. Wprowadzony w art. 45 ust. 2 pkt. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym zakaz korzystania podczas jazdy z telefonu wymagającego trzymania słuchawki lub mikrofonu w ręku ma znaczenie szerokie i dotyczy każdego działania powodującego konieczność zajęcia uwagi informacjami zawartymi również na pulpicie tego telefonu.

Dodatkowo D. J. podczas jazdy korzystał z telefonu komórkowego trzymając go w ręku. Jest to zabronione przez prawo, ponieważ używanie takiego aparatu wyłącza jedną rękę, a tym samym utrudnione jest sprawne dokonywanie manewrów przez kierującego.

Wprawdzie w ustawie Prawo o ruchu drogowym brak jest legalnej definicji określającej kiedy pojazd znajduje się w trakcie (podczas) jazdy. Jednak z umieszczonej w tym akcie prawnym definicji zatrzymania, za które uznaje się unieruchomienie pojazdu niewynikające z warunków lub przepisów ruchu drogowego, trwające nie dłużej niż 1 minutę oraz każde unieruchomienie pojazdu wynikające z tych warunków lub przepisów wywieść można, że postój pojazdu przed sygnalizatorem i oczekiwanie na zmianę świateł nie jest wyłączeniem pojazdu z ruchu. Nadal bowiem kierujący jest uczestnikiem ruchu i jego uwaga musi być skupiona na sytuacji jaka dzieje się na drodze m.in. musi uważnie obserwować zmieniające się sygnały na sygnalizatorze. Nie można także zapomnieć, że dojeżdżając do skrzyżowania kierujący powinien zwiększyć uwagę i zachować szczególną ostrożność do czego obliguje go treść art. 25 ustawy Prawo o ruchu drogowym i nie powinien skupić uwagi na innych czynnościach.

Chybiony jest również argument obwinionego, iż w tym czasie świadczył on pomoc (...) i tym samym zgodnie z treścią art.(...)ustawy o (...)korzysta on z ochrony (...). Zaznaczyć jednak należy, iż ochrona ta przysługuje jedynie podczas i w związku z wykonywanymi czynnościami zawodowymi. To iż obwiniony zgodnie z umową o świadczenie usług (...) w godz. 08:00-16:00 miał świadczyć usługi (...)nie jest wystarczającym warunkiem do skorzystania z tej ochrony. Bowiem w czasie interwencji obwiniony uczestniczył w ruchu drogowym jako normalny kierowca i nie wykonywał żadnych czynności zawodowych brak było zatem bezpośrednio związku tych czynnościami z czynnościami zawodowymi.

Swoim zachowaniem obwiniony D. J. tym samym wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 45 ust. 2 pkt. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Uwzględniając okoliczności zdarzenia oraz sytuację materialną obwinionego Sąd wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 złotych, uznając, iż jest ona adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez obwinionego czynu, jak również jego zawinienia. Ponadto zrealizuje swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Z uwagi na fakt skazania Sąd na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych Sąd obciążył obwinionego zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 100 złotych oraz opłatą w kwocie 30 złotych.